

Men Ivan havde i denne Tid ingen Sans for Pers Humor, som da forresten ogsaa gjorde et noget anstrengt Indtryk. Han forstod ikke den Ligeegyldighed, Per paa det sidste havde lagt for Dagen overfor sit eget Værk og dets Skæbne. Da han i sin Tid meddelte ham den glædelige Nyhed om Max Bernhardts Tilslutning og senere udviklede sit herpaa grundede Haab om snart at se et pengestærkt Konsortium dannet, havde Per kørt svaret: „Der drog engang en Mand fra den By Jerico, og han faldt imellem Røvere.“

Efter at man havde taget Plads omkring Bordet, hvor de sædvanlige Tegneruller, Kort, Overslag o. s. v. i Forvejen var lagt frem, indledede Max Bernhardt Forhandlingerne med den Meddelelse, at det uheldigvis endnu ikke var lykkedes Hr. Salomon at bilægge den Tvist mellem Oberst Bjerregrav og Hr. Sidenius, der foreløbig dannede en Hindring for den førstes Medvirken. Der maatte derfor nu tages bestemtere Stilling til dette Spørgsmaal, for at man kunde naa til en endelig Beslutning om S sammensætningen af det eventuelle Selskabs Direktion.

Ivan tog umiddelbart derefter Ordet og mindede om, hvorledes han allerede ved det første Møde havde stillet sig tvivlende overfor Tanken om et Samarbejde mellem dette Projekts unge, geniale Op-havsmand og Teknikere af den ældre Skole. Han bad indtrængende om, at man trods det negative Resultat af hans Henvendelse til Obersten ikke vilde se mindre forhaabningsfuldt paa Foretagendet. Han var overbevist om, at dets overordenlige Betydning vilde gaa op for den store Almenhed ogsaa uden forældede og misundelige Avtoriteters Bistand, naar Sagen blot blev sat i Scene med fornøden Kraft